

Sygnatura akt XVIII C 1158/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 20 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XVIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Katarzyna Szmytke**

Ławnicy: -

Protokolant: st. sekr. sąd. Maria Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu: 06.03.2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: **(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko: - **Przedsiębiorstwu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.,**

- I. P.

o: zapłatę

1. Zasada od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę: 195.133,60 zł (sto dziewięćdziesiąt pięć tysięcy sto trzydzieści trzy złote 60/100) z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty: 1.801,15 zł od dnia 16.06.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi liczonymi od kwoty: 7.189,11 zł od dnia 16.07.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi liczonymi od kwoty: 7.189,11 zł od dnia 20.08.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi liczonymi od kwoty: 7.189,11 zł od dnia 16.09.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi liczonymi od kwoty: 7.902,12 zł od dnia 27.12.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty: 7.902,12 zł od dnia 16.01.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty: 7.902,12 zł od dnia 16.02.2016r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty: 148.058,76 zł od dnia 08.03.2016r. do dnia zapłaty,

z tym zastrzeżeniem, że pozwani odpowiadają solidarnie z pozwanymi Ł. H. i G. H. w zakresie wynikającym z prawomocnego dla Ł. H. i G. H. upominawczego nakazu zapłaty tut. Sądu z 12.07.2017r. wydanego w sprawie o sygn. XVIII.Nc.275/17.

2. Kosztami niniejszego procesu obciąża pozwanych solidarnie w całości i na tej podstawie: **a)** nakazuje ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu – kwotę: 651,92 zł tytułem niepokrytych wydatków procesowych;

b) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę: 9.757 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę: 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/-/K. Szmytke

XVIII C 1158/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 23 maja 2017 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (uprzednia nazwa (...) Sp. z o.o.) wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, że pozwani mają zapłacić powodowi solidarnie kwotę 195.133,60 zł z ustawowymi odsetkami (od kwot i dat wskazanych w pkt 1 żądań pozwu) i kosztami procesu, w tym kosztami jej zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 marca 2014 r. zawarł z pozwanym Przedsiębiorstwem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej również: pozwany ad. 1) umowę leasingu nr (...), której przedmiotem były ruchomości o wartości netto 393.100 zł. Pozwani I. P. (dalej również pozwana ad. 2), Ł. H. (dalej również: pozwany ad. 3) i G. H. (dalej również: pozwany ad. 4) poręczyli za wszelkie zobowiązania pieniężne pozwanego ad. 1 do kwoty 421.190 zł na okres do dnia 30 marca 2020 r. Pozwany ad. 1 nie spłacił należności z tytułu umowy leasingu nr (...) określonych w preliminarzu opłat miesięcznych w terminie. W dniu 03 lipca 2015 r., 25 stycznia 2016 r. i 10 lutego 2015 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty należności wynikających z istotnej umowy leasingu. Wezwania te pozostały bezskuteczne. W tej sytuacji 01 marca 2016 r. powód wypowiedział umowę leasingu nr (...) ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie zobowiązał pozwanego ad. 1 do zwrotu przedmiotu leasingu oraz zapłaty zaległych należności z tytułu umowy leasingu, a także przyszłych zdyskontowanych rat leasingowych. Pomimo wezwania, pozwani nie uiszcili należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 lipca 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Poznaniu nakazał pozwanym, aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacili solidarnie powodowi kwotę 195.133,60 zł wraz z a) odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.801,15 zł od dnia 16 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, b) ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, c) ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 20 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, d) ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 16 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, e) ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 27 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, f) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.902,12 zł od dnia 16 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, g) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.902,12 zł od dnia 16 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, h) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 148.058,76 zł od dnia 08 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz solidarnie kwotę 6.056,25 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 2.439,25 zł tytułem czwartej części opłaty od pozwu, 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu upominawczym oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, albo by wnieśli w tym terminie przeciw do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Pismem z dnia 31 lipca 2017 r. (k. 113-115) pozwani ad. 1 i ad. 2 wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych ad. 1 i ad. 2 kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani zakwestionowali dokumenty (jednostronnie) wystawione przez stronę powodową. W sprzeciwie podnieśli również zarzut nieważności umowy leasingowej, jak i umowy poręczenia, albowiem w ich ocenie nie zostały zawarte zgodnie z art. 205 k.s.h. i zgodnie z treścią umowy powodowej spółki, albowiem na dzień zawarcia umowy spółki konieczne było działanie dwóch członków zarządu łącznie albo jednego członka zarządu i prokurenta. Ponadto powódka winna odrębnym pismem poinformować pozwaną I. P. o wypowiedzeniu umowy, czego nie uczyniła, a zatem wypowiedzenie umowy w trybie natychmiastowym jest nieskuteczne. Pozwani podnieśli również zarzut przedawnienia roszczeń.

W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2017 r. powód zrekapitulował swoje żądanie i w ustosunkowaniu się do treści sprzeciwu wniósł o zasądzenie od pozwanych ad. 1 i ad. 2 solidarnie z pozwanymi ad. 3 i ad. 4 na rzecz powoda kwoty 195.133,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.801,15 zł od dnia 16 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, ustawowymi odsetkami od kwoty 7.189,11 zł od dnia 20 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7.189,11 zł od dnia 16 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.902,12 zł od dnia 16 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.902,12 zł od dnia 16 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 148.058,76 zł od dnia 08 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych ad. 1 i ad. 2 solidarnie z pozwanymi ad. 3 i ad. 4 na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pismami z dnia 09 marca 2018 r. pozwani Ł. H. i G. H. wnieśli o przywrócenie im terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym 12 lipca 2017 r. pod sygn. akt XVIII Nc 275/17 podnosząc, że w ich przypadku nie doszło do prawidłowego doręczenia odpisów nakazu. Wraz z wnioskami o przywrócenie terminu pozwani złożyli sprzeciwy od nakazu zapłaty, domagając się w nich oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na ich rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podnieśli, że powód nie wzywał ich do zapłaty w trybie art. 880 k.c. i nie jest im znana obecna wysokość zadłużenia.

W piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2018 r. (k. 222-227) powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanych ad. 3 i ad. 4 o przywrócenie terminu do wniesienia im sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 12 lipca 2017 r. Powód podniósł, że twierdzenia pozwanych ad. 3 i ad. 4, jakoby przesyłki sądowe nie były prawidłowo im doręczane, nie zostało uprawdopodobnione, pozwani ograniczyli się jedynie do gołosłownych twierdzeń. Co więcej, mimo, że pozwani ad. 3 i ad. 4 wskazali, że o istnieniu nakazu dowiedzieli się dopiero w dniu 06 marca 2018 r. w związku z rozprawą, na którą ojciec pozwanych – J. H. wezwany został jako świadek, to - zdaniem powoda, musieli wiedzieć o sprawie już wcześniej, a zatem nie dochowali siedmiodniowego terminu na wniesienie sprzeciwu od ustania przyczyny uchybienia terminu z art. 502 § 1 k.p.c. Okoliczności tego rodzaju, że pozwani ad. 3 i ad. 4 nie mogli się skontaktować z pozwaną ad. 2 nie mają dla niniejszej sprawy, opartej o umowę leasingu i stosunku poręczenia, żadnego znaczenia. Pozwani ad. 3 i ad. 4 nie podjęli również próby kontaktu z powodem, mimo doręczenia im przedsądowo stosownych wezwań do zapłaty.

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2018 r. pozwani G. H. i Ł. H. cofnęły jednak swoje wnioski o przywrócenie im terminu do wniesienia sprzeciwów od nakazu zapłaty, wobec czego postanowieniem z dnia 10 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowania wywołane wniesieniem tych wniosków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zawarł z pozwanym Przedsiębiorstwem (...) z siedzibą w G. w dniu 18 marca 2014 r. umowę leasingu o nr (...). Przedmiotem umowy był leasing polegający na odpłatnym oddaniu przez powoda do używania pozwanemu ad. 1 wozu odstawczego WO CB4 (nr inwent. 13/3/I), samojezdnego urządzenia wiercącego (...)1/1 (...) (nr inwent. 14/3/II), samojezdnego urządzenia kotwiącego (...) (nr inwent. 12/3/III), samojezdnego wozu transportowego (...) (nr inwent. 5/3/IV) - wg faktury (...) z dnia 18 marca 2014 r. o łącznej wartości 393.100 zł.

W celu zabezpieczenia roszczeń powoda wynikających z powyższej umowy, w tym roszczeń z tytułu obowiązku uiszczania przez pozwanego ad. 1 opłat leasingowych tenże pozwany wystawił i wręczył powodowi weksel in blanco poręczony do kwoty 421.190 zł przez I. P. – prezesa zarządu pozwanej ad.1 oraz Ł. H. i G. H. – wspólników pozwanej spółki.

Aneksem nr (...) z dnia 20 kwietnia 2015 r. do wyżej opisanej umowy powód i pozwany ad. 1 nadali nowe brzmienie § 1 pkt 1 umowy w ten sposób, że finansujący (powód) przekazał, a korzystający (pozwany ad. 1) przyjął w leasing przedmioty umowy leasingu na okres od dnia 18 marca 2014 r. do dnia 15 września 2017 r. z prawem przeniesienia ich własności po zakończeniu okresu leasingowego i zapłaceniu ostatniej raty kapitałowej i innych należności, o których mowa w umowie.

Umowami poręczenia z dnia 18 marca 2014 r. pozwani I. P., Ł. H. i G. H. zobowiązali się względem powoda wykonać wszelkie zobowiązania pieniężne, do których na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 18 marca 2014 r. zobowiązany byłby pozwany ad. 1, na wypadek gdyby pozwany ad. 1 zobowiązań tych nie wykonał. Poręczenie zostało ograniczone kwotowo do 421.190,00 zł oraz czasowo – do dnia 30 marca 2020 r. lub do dnia całkowitej spłaty zobowiązania.

dowód : umowa leasingu nr (...) (k. 35-41), umowy poręczenia (k.44-46)

Pismem z dnia 10 lutego 2015 r. powód wezwał pozwaną ad. 1 do zapłaty w terminie 7 dni należności głównej w wysokości 31.908,42 zł.

Pismem z dnia 03 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego ad. 1 do zapłaty w terminie 7 dni należności głównej w wysokości 27.911,62 zł.

Pismem z dnia 25 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego ad. 1 do zapłaty w terminie 7 dni należności głównej w wysokości 54.731,84 zł.

Każdorazowo pisma te przesyłane były do wiadomości wszystkim poręczycielom.

dowód : ostateczne wezwania do zapłaty (k. 45-67)

Porozumieniem z dnia 01 grudnia 2015 r. powód i pozwany ad. 1 przy udziale poręczycieli – tj. pozwanych ad 2 – ad 4 zawarli ugodę, mocą której pozwany ad. 1 w pełni uznał istniejące wówczas wymagalne zadłużenie (to jest na dzień zawarcia ugody równe kwocie 36.690,75 zł), a ponadto, zobowiązał się spłacić to zadłużenie wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym w dziesięciu ratach miesięcznych po 3.839,33 zł płatnych do piętnastego dnia każdego miesiąca, począwszy od grudnia 2015 r. Strony ugody postanowiły również, że w przypadku opóźnienia pozwanego ad.1 w zapłacie całości lub części którejkolwiek z rat, cała pozostała do zapłaty kwota zadłużenia staje się natychmiast wymagalna i to bez odrębnego wezwania ze strony powoda.

dowód: porozumienie (ugoda) z dnia 01 grudnia 2015 r. (k. 85-87)

Pismem z dnia 01 marca 2016 r., w związku z nieuregulowaniem należności wynikających z umowy leasingu nr (...) powód wypowiedział pozwanemu ad. 1 umowę leasingową ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie zgodnie z pkt 61 Ogólnych Warunków Umowy zobowiązano pozwanego ad. 1 do zwrotu przedmiotu leasingu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 07 marca 2016 r. oraz do zapłaty zaległych należności z tytułu umowy leasingu w kwocie brutto

62.879,96 zł i przyszłych zdyskontowanych rat leasingowych w kwocie netto 148.058,76 zł, łącznie 210.938,72 zł wraz z należnymi odsetkami do dnia 07 marca 2016 r.

dowód: wypowiedzenie umowy leasingowej ze skutkiem natychmiastowym (k. 68-76)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie wyżej przywołanych dokumentów, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedmiotowych dokumentów z urzędu. Zgodnie z art. 245 k.p.c., dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z kolei w myśl art. 244 § 1 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Zeznania świadków A. G., K. B. i R. K. Sąd ocenił jako wiarygodne. Ocena ta przebiegała z dużą dozą ostrożności, z uwagi na fakt, że osoby te były lub są związane zawodowo z powodem. Jednakże zeznawali oni spontanicznie, spójnie; precyzyjnie wskazywali również, o których okolicznościach nie mają wiedzy, lub że nie uczestniczyli bezpośrednio w zawieraniu przedmiotowej umowy (A. G. i K. B.). Dokładnie opisali również jak przebiega procedura zawierania umowy leasingu oraz jakie dokumenty otrzymuje leasingobiorca i poręczyciel, co zostało potwierdzone przeprowadzonymi dowodami z dokumentów.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka A. K. i o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny maszyn górniczych na okoliczności wskazane we wnioskach. W ocenie Sądu dowody te nie mają żadnego znaczenia na obecnym etapie sprawy, skoro ustalono ponad wszelką wątpliwość, że pozwany ad. 1 nie wywiązywał się z zawartej umowy, a po jej wypowiedzeniu nie zwrócił powodowi leasingowanych maszyn, które nadal pozostają w kopalni, co w wydatny sposób ogranicza możliwość ich potencjalnej sprzedaży.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bezspornym było, iż powód z pozwanym ad. 1 zawarł umowę leasingu, która następnie została poręczona przez pozwanych ad. 2, ad. 3 i ad. 4. Zgodnie z art. 709¹ k.c., przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Pozwany ad. 1 nie wywiązał się jednak ze swojego obowiązku, wobec czego powód wzywał go do spłaty wymagalnych zobowiązań, a następnie wypowiedział umowę leasingu. Było to działanie dopuszczalne, albowiem art. 709¹³ k.c. przewiduje, że jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Natomiast art. 709¹⁵ k.c. stanowi, że w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Pozwani ad. 1 i ad. 2 podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że wypowiedzenie umowy leasingowej nastąpiło w dniu 01 marca 2016 r., zaś powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione w dniu 08 czerwca 2017 r. Zgodnie z art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynosi 3 lata, a zatem co oczywiste, do przedawnienia nie doszło. Taka konstatacja wymogła merytoryczne rozpatrzenie pozostałych zarzutów.

W szczególności należy podnieść, że powód przedstawiając poświadczony za zgodność i podpisane przez pozwanych ad. 2, ad. 3 i ad. 4 umowy poręczenia, których załącznikiem był preliminarz opłat i Ogólne Warunki Umowy Leasingu, wykazał, że pozwani dokumenty te otrzymali. Pozwani tymczasem, mimo podnoszenia przeciwnych twierdzeń, nie wykazali, że stało się inaczej.

Kolejny zarzut dotyczył rzekomej nieważności umowy leasingowej nr (...) zawartej w dniu 18 marca 2014 r. i umów poręczenia z uwagi na niewłaściwą reprezentację przy ich zawieraniu powódki. Na umowach tych, ze strony powoda widnieje podpis prezesa (...) Sp. z o.o. M. Franca. Zgodnie z załączonym do akt sprawy odpisem pełnym z rejestru przedsiębiorców powodowej spółki, do dokonywania czynności prawnych w imieniu spółki uprawniony był prezes zarządu, zaś w razie, dyby zarząd był wieloosobowy, do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych spółki, wymagane było współdziałanie prezesa i jednego członka zarządu lub prokurenta. Zgodnie z wpisem z dnia 26 września 2008 r. prezesem powodowej spółki był (...). Jednocześnie od dnia 29 kwietnia 2011 r. do dnia 08 marca 2016 r. był on jedynym członkiem zarządu. A zatem w dacie zawierania umów leasingu i poręczenia taka reprezentacja powodowej spółki, w której oświadczenie w jej imieniu składał tylko jej prezes - była prawidłowa.

Kolejny zarzut ogniskował się wokół tego, czy wysokość rat (zobowiązania pozwanych) powinna zostać pomniejszona o wartość maszyn, istotnych dla umowy leasingowej. W tym miejscu należy pochylić się nad normującym to zagadnienie art. 709⁽¹⁵⁾ k.c. Celem komentowanego przepisu jest rozliczenie stron umowy leasingu, w przypadku gdy dojdzie do rozwiązania umowy przed terminem. Przepis ten ma charakter ochronny. Ustawodawca przyznaje finansującemu takie uprawnienia, „które przywróciłyby mu położenie, w jakim znajdowałby się, gdyby korzystający należycie wykonywał swoje zobowiązanie” (wyr. SA w Gdańsku z 8.7.2015 r., V A.Ca 135/15, Legalis). Jednocześnie przepis art. 709⁽¹⁵⁾ k.c. zapewnia ochronę uzasadnionego interesu korzystającego (wyr. SA w Warszawie z 10.1.2013 r., I A.Ca 836/12, Legalis).

Pojęcie uzyskanej korzyści jest niedookreślone. Zasadniczo wskazuje się, że: 1) chodzi tu tylko o korzyści, które finansujący uzyskał przed uzgodnionym terminem i na skutek rozwiązania umowy leasingu (wyr. SN z 9.9.2010 r., I CSK 641/09, MoP 2012, Nr 4, poz. 212; B. Fuchs, w: M. Habdas, M. Frasz, Komentarz KC, t. 4, 2018, art. 70915, pkt 15); 2) korzyści te mogą polegać na wykorzystaniu odzyskanego przedmiotu leasingowego przy kolejnym stosunku obligacyjnym, bądź na dokonaniu jego sprzedaży poleasingowej (wyr. SN z 26.10.2011 r., I CSK 715/10, Legalis; B. Fuchs, w: M. Habdas, M. Frasz, Komentarz KC, t. 4, 2018, art. 70915, pkt 15); 3) „postać uzyskanej korzyści może determinować sam sposób określenia jej wartości” (tak tamże); 4) chodzi tu o korzyści, które finansujący powinien uzyskać w okresie od rozwiązania umowy leasingu do czasu, do którego umowa ta była zawarta (tamże oraz powołana tam doktryna i judykatura).

W judykaturze wskazuje się, że w przypadku sprzedaży poleasingowej, korzyść ta wyznaczana jest przez cenę uzyskaną ze sprzedaży rzeczy (wyr. SN z 12.12.2013 r., V CSK 566/12, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 13.1.2016 r., I A.Ca 964/15, Legalis). Jak słusznie zważył SA w Łodzi w wyr. z 13.1.2016 r. (I A.Ca 964/15, Legalis), „uzyskanie korzyści należy bowiem wiązać z realnie powstałym, a nie tylko możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży. Źródłem ceny jest tu wprawdzie umowa sprzedaży, jednakże stanowi ona konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zarazem wykonanie przyjętego przez leasingodawcę kontraktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do rozwiązania umowy, przewidzianego w art. 709⁽¹⁵⁾ k.c.

Bezsprzecznie jednak pozwani nie zwrócili powodowi przedmiotu leasingu, który nadal jest przetrzymywany na terenie kopalni miedzi, w jej wyrobiskach. Wydobyte przedmiotów leasingu na powierzchnię, uzgodnienie warunków tego procesu z właścicielem kopalni oraz dostarczenie ich powodowi, spoczywa na pozwanych. Niewątpliwie dopiero z tym momentem możliwe jest podjęcie prób przez stronę powodową uzyskania realnych korzyści z przedterminowego sposobu rozwiązania umowy leasingu.

Oczywiście bezzasadny okazał się zarzut pozwanych, jakoby powód nie wyznaczył im dodatkowego terminu do zapłacenia zaległości. Terminy takie przewidywały ostateczne wezwania do zapłaty z dnia 10 lutego 2015 r., 3 lipca 2015 r., 25 stycznia 2016 r. adresowane do pozwanego ad. 1, ale kierowane również do wiadomości pozwanych ad. 2, ad. 3 i ad. 4. W przypadku pozwanej ad. 2, wezwania te dwukrotnie odbierała ona osobiście, a raz zostało pismo strony powodowej odebrane przez jej córkę A. P.. Pozwana ad. 2 w żaden sposób nie wykazała, zatem, że nie otrzymała istotnej korespondencji, wobec czego jej odmienne twierdzenia należało ocenić jako całkowicie gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i na tej podstawie zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 9.757 zł tytułem zwrotu kosztów wpisu sądowego i kwotę 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Sąd nakazał również ściągnąć od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 651,92 zł tytułem niepokrytych wydatków procesowych, to jest kosztów stawiennictwa świadka na rozprawie sądowej – vide postanowienie z dnia 19 marca 2018 r.

/-/ K. Szmytke